

ken. Voor hem geheel onverwacht komt dan in 1952 het verzoek van de Vrije Universiteit om hoogleraar in het privaatrecht in de economische faculteit te worden. Het onderwijs in dat vak was sedert de oprichting der faculteit in 1948 door N. Okma en W.F. de Gaay Fortman verzorgd. Okma moest door ziekte terugtreden; De Gaay Fortman was niet in staat naast zijn werk in de groeiende juridische faculteit ook de rechtsvakken in de zich snel uitbreidende economische faculteit te verzorgen.

Borst was verbaasd. Hij, de practicus, hoogleraar? Maar toen hem duidelijk werd, dat de practicus met een grote dosis parate kennis juist in de economische faculteit een aantrekkelijk nieuw werkterrein zou vinden, zei hij spoedig ja. Onder een voorwaarde, hij wilde bij zijn drukkers blijven. Meer dan buitengewoon hoogleraar wilde hij niet zijn. Zo werd hij van secretaris adviseur bij de Federatie en aan de Vrije Universiteit buitengewoon hoogleraar. Practisch heeft hij van 1952 tot 1970 als gewoon hoogleraar gefunctioneerd. In 1961 is hij dat ook de iure geworden.

Piet Borst heeft in de kring van de universiteit een gewaardeerde plaats ingenomen. Het deed hem goed, dat de juridische faculteit hem als gast in haar kring opnam. Het wetenschappelijk bedrijf kreeg hem gauw te pakken. Zijn soms wat schoolse wijze van doceren en tentamineren belette geenszins, dat de studenten hem mochten, niet weinigen zijn vrienden werden.

Dat één van zijn leerlingen hem opvolgde, heeft hem haast kinderlijk verheugd. Het hoogleraarschap gaf hem nieuwe mogelijkheden om werk ten behoeve van de christelijk sociale beweging te doen. Van de bedrijfsorganisatie, liefst op privaatrechtelijke basis, bleef hij een voorvechter. Zijn inaugurele oratie, *Bedrijfsorganisatie en rechter* (Haarlem 1953) legde daarvan getuigenis af. Als vele civilisten aan de Vrije Universiteit had hij een grote affiniteit tot het arbeidsrecht, vooral het privaatrechtelijke deel daarvan. Met een college over *Vier openingen in het autonome arbeidsrecht* (Alphen aan den Rijn 1970) nam hij afscheid. Het was een rijpe vrucht van een levenslang practisch en theoretisch bezig zijn met de organisatorische verhoudingen tussen ondernemers en arbeiders.

Als zijn hoofdwerk beschouwde hij zijn artikelen voor de marginale toetsing in het publiek- en privaatrecht in het Weekblad voor Privaatrecht, Notarisambt en Registratie (1962, nrs. 4735-4737; 1969 nrs. 5024-5027). Het ingehouden toetsen door de rechter van beslissingen en besluiten van privaat rechtelijke lichamen, die aan commissies van bedrijfsgenoten bevoegdheden tot het nemen van besluiten of het geven van beslissingen hebben opgedragen, begroette hij als een opscherpen en respecteren van de zelfwerkzaamheid der be-